EXILUL ROMÂNESC

ANUL I Nr. 8-9 Aprilie – Mai 1955

INSEMNĂRI

Formula unui Comitet

De catva timp se agita ideea remanierii Comitetului National. Se vrea o largire a lui si, daca se poate a-l schimba in asa masura incat sa apara ca un nou nascut. Bine inteles, ca, in toate aceste manevre, se urmareste ca vechea lui linie si spiritul obscur din care s'a plasmuit sa ramana intacte.

Un Comitet National nu presupune numai inlaturarea dlui Visoianu dela presidentie, ci o schimbare de mentalitate si metode. Intrebarea fundamentala este cine face Comitetul ? Comitetul nu poate fi opera unor forte care actioneaza de sus in jos, nu poate fi octroit de Rege sau ticluit in culisele Palatului. Comitetul National trebuie sa fie expresia unei initiative care pleaca de jos in sus, din mijlocul gruparilor politice ale exilului. Aceste grupari trebuie sa intre in dialog si sa gaseasca formula cea mai potrivita de reprezentare a intereselor romanesti in exil.

Gruparile politice pot si e necesar sa statueze ca, in afara de reprezentantii lor autorizati, vor intra in Comitet si personalitati politice si culturale independente.

Noul Comitet ca sa functioneze, nu are nevoie de aprobarea Regelui. Regelui i se poate aduce la cunostinta, din politete, formarea noului Comitet, dar soartea Comitetului nu poate fi legata in viitor de fictiunea juridico-constitutionala ce-o reprezinta Regele in exil. Un Rege abdicat si fara tara se afla exact in situatia oricarui refugiat politic. Lealitatea ce eventual i-o arata refugiatii Regelui atarna exclusiv de bunavointa acestora, de popularitatea de care se bucura Regele printre ei.

Odata cu constituirea Comitetului trebuie sa se stabileasca in mod clar si obiectivele lui. Un Comitet „National" trebuie sa condamne politica de coexistenta, emanatie a spiritului dela Yalta, si sa duca o politica activa de eliberare. Politica de eliberare nu poate fi insa dusa de Dnii Cretianu sau Visoianu, purtatorii de cuvant din Romania ai spiritului dela Yalta, ci de oamenii politici necompromisi in aventura dela 23 August

Opoziția fictivă

In lupta ce se desfasoara de zece ani contra colaborationistilor rosii au aparut pe ecranul politic al exilului fel de fel de grupe si personalitati care s'au ridicat, daca nu intotdeauna direct contra actului dela 23 August, cel putin impotriva clanului care a patronat operatia.

Daca privim in urma, sa vedem cati din cei ce au pornit la atac contra lui Visoianu, Cretianu si tovarasilor lui, isi mai mentin pozitia initiala, bilantul este destul de amar.

Principele Nicolae, care mersese atat de departe cu intransigenta incat si pe Regele Mihai il proclama inmormantat in ruinele actului dela 23 August, astazi a devenit o unealta a cercurilor visoianiste. Pentru eliberarea Romaniei nu vede alta solutie decat sa astepte tam viitorul conflict intre Rusia Sovietica si China, iar in politica exilului, din insarcinarea acelorasi cercuri, patroneaza pe transfugii Gardzii de Fier. Despre Generalul Ion Gheorghe ne aducem aminte cat de revoltat era dupa interviewul dat de dl Horia Sima in revista „Insemnari" din Buenos Aires. Cum de indrasnesc legionarii sa-l supraliciteze in opozitia ce-o face Comitetului National ? Astazi, dl General a pus surdina acestor pretentii si nu se simte deloc incomodat daca figureaza in acelasi timp atat in registrele „Ligii" cat si ca sef al retelei Cretianu din Germania. Din Liga generalului Radescu nu s'a putut salva decat un grup restrans in jurul actualului ei presedinte, dl Farcasanu. Cei

mai multi membri ai Ligii, inca din timpul cand mai traia Generalul, la un semnal dat de Cretianu, au rupt randurile si au revenit la matca. Disidentii nostri n'au putut nici ei rezista atractiei de a intra in gratia mai marilor zilei si au incheiat pactul cu Comitetul National, acceptand sa devina trupele de soc ale visoianismului.

Inseamna aceste pierderi o pierdere de substanta pentru exil? Nicidecum. Aceste plecari aduc o usurare si o clarificare. Conturul frontului se precizeaza. Trupele nesigure nu mai incurca pe adevaratii combatanti. Aliatii presumtivi s'au demascat a fi adversari, iar cei lipsiti de forta interioara din randurile noastre se duc acolo unde ii chiama propria lor slabiciune.

Evoluția partidului național-țărănesc

Partidul national-taranesc a luat nastere in 1925 din impletirea a doua mladite sanatoase: miscarea taranista din Vechiul Regat si partidul national din Ardeal. Dupa origini si aspiratii, partidul national-taranesc era un partid de masa, spre deosebire si in opozitie cu partidul liberal, care ramasese un partid de cadre. Misiunea partidului national-taranesc era sa ramana credincios maselor populare, sa indrumeze pe o cale constructiva energiile poporului romanesc, trezite la o noua viata, odata cu realizarea Romaniei Intregite.

Partidul national-taranesc n'a reusit sa devina factorul de intruchipare al nazuintelor romanesti de dupa rasboiu, pentruca nu si-a creat un cadru de conducere adecvat acestei misiuni. Iuliu Maniu a facut gresala, si cu el Ion Mihalache, de a lasa cadrele partidului sa se structureze la intamplare. N'a existat o selectie, in functie de rolul ce si l-a asumat partidul in viata publica a Romaniei Intregite. In conducerea partidului national-taranesc si-au dat intalnire cele mai divergente tendinte, luand un aspect de conglomerat si compromitand idealul pe care l-a proiectat in mijlocul poporului roman. Nu e de mirare asadar, daca si in sanul acestui partid au rasarit creaturi-tip Armand Calinescu.

Evolutia partidului national-taranesc intre cele doua rasboaie a mers in directia unei progresive ciocoizari si progresive inchirciri a substantei lui nationale. Interesul pentru justele revendicari ale maselor populare s'a pierdut. Partidul national-taranesc s'a asimilat structurei partidului liberal, devenind o burghezie bugetivora. Iuliu Maniu a ramas un singuratec in partid. El se simtea o expresie a neamului si tindea sa mobilizeze energiile partidului pentru binele tarii, dar viziunea lui nu s'a putut impune din cauza propriilor lui tovarasi de drum. Unei delegatii legionare i-a marturisit candva **Iuliu Maniu, ca oceace admira la Corneliu Co**dreanu este faptul ca a reusit sa stranga in jurul sau oameni de caracter.

In exil, procesul de ciocoizare al partidului national-taranesc nu putea decat sa se accentueze. Lasat in mainile debile ale Dlui Augustin Popa, acesta n'a stiut sa faca altceva cu el decat sa-l inchirieze lui Visoianu, in schimbul unei pensiuni frumusele. A face partidul politica lui proprie, i s'a parut lui Augustin Popa un efort si prea mare si inutil. Dl Augustin Popa prefera sa joace rolul unui sef de cabinet al Excelentei Sale. Fixeaza audientele si atrage atentia solicitatorilor sa nu abuzeze de pretiosul timp al Excelentei Sale, care este foarte ocupat cu... salvarea Romaniei.

In vreme ce Dl Farcasanu, fostul sef si animator al tineretului liberal, face o evolutie inversa, si anume incearca sa smulga partidul liberal de sub influenta mafiei stirbeisto-cretesniste, dandu-si seama ca numai prin reluarea contactului cu masele populare partidul liberal mai are vreo sansa sa supravietuiasca in Romania de Maine, Dl Augustin Popa a intrat in obedienta totala a aceluiasi clan, pe care Iuliu Manju l-a combatut dealungul intregei sale cariere politice.

Jeluitorii Basarabiei

„La Nation Roumaine" reproduce un memoriu de protest impotriva deportarii populatiei romanesti din Basarabia, memoriu inaintat de catre Dl Anton Crihan, in numele Comitetului National, Adunarii Natiunilor Captive.

Dl Anton Crihan e roman din Basarabia, o figura aleasa de luptator din trecutul acestei provincii. Protestul D-Sale nu poate porni decat din inima. Ne dam seama ce tristeti trebuie sa-i intunece sufletul, acum cand la batranete ii este dat sa vada pe fratii si surorile lui, pe mamele si copiii din Basarabia luand calea pustietatilor siberiene.

Dar Dl Anton Crihan mai este si membru al Comitetului visoianist si in aceasta calitate si-a ridicat glasul pentru a fi auzit pana la Natiunile Unite. Faptul acesta constituie o impietate atat fata de propriul sau trecut cat si fata de cauza pentru care lupta. Cum poate Dl Anton Crihan sa ia apararea populatiei din Basarabia in numele acelora cari permanent au complotaott pentru desprinderea acestei provincii de trunchiul romanesc?

Dl Cretianu, membru pana mai alaltaeri al Comitetului National, a tratat chestiunea Basarabiei, din pozitia-cheie din care se afla in tara, de secretar general al Ministerului de Externe, in termenii desvaluiti recent de Dl Dianu: atat de vitreg, atat de absurd din punct de vedere al intereselor romanesti, incat nu se poate presupune altceva decat ca se conforma directivelor venite dela Moscova.

Gruparea care a dat lovitura dela 23 August si s'a reconstituit in exil sub infatisarea Comitetului National, a consimtit la sacrificarea Basarabiei, atat in tratativele ce le-a dus la Cairo cat si la incheierea armistitiului din 12 Septembrie 1944. Cu prilejuul semnarii tratatului de pace cu Romania dela Paris, 1947, aceeasi grupare, desi se afla acum in Occident si se bucura de libertate, s'a aliniat pozitiei tatarasciano-sovietice, trecand sub tacere, in memoriul ce l-a prezentat Conferintei de Pace, chestiunea Basarabiei.

Dl Crihan nu poate tagadui aceste fapte. Astazi, sub presiunea opiniei publice a exilului, visoianistii nu mai pot face servicii deschise Moscovei. Dar asta nu inseamna ca n'au ramas credinciosi aceleiasi linii pro-sovietice, chiar cand limbajul lor difera.

Ce durere pot sa simta acesti domni pentru soartea milioanelor de romani din Basarabia si Transnistria, cand n'au sovait sa asvarle tara intreaga in robia sovietica?

Prizonierii

Prizonierii germani, repatriati de curand din Rusia, ne-au adus sguduitoarea stire ca, la plecarea lor, se mai gaseau in lagarele sovietice mii de prizonieri romani, soldati si ofiteri. Acestia au avut norocul, cat timp au fost impreuna in lagar, sa fie alimentati din pachetele ce le primeau dela prizonierii germani dela Crucea Rosie germana si dela alte organizatii caritative din Germania de Vest.

Intre prizonierii tuturor nationalitatilor cari au combatut pe frontul de rasarit domneste o camaraderie de cel mai inalt nivel spiritual. Ungurii, Germanii si Romanii alcatuiesc un front unic contra asupritorilor lor. Suferintele pe care le-au indurat au fost asa de mari, incat in focul lor s'au topit toate dusmaniile. Descoperirile ce le-au facut acesti prizonieri in contact cu suferinta umana i-a determinat pe cei mai multi sa-si revizuiasca vechile conceptii, propunandu-si sa devina apostolii infratirei intre popoare, la intoarcerea lor in patrie.

Zeci de mii de prizonieri romani s'au stins in lagarele sovietice. Alte zeci de mii asteapta de zece ani eliberarea. Ce pacate au savarsit acesti frati de-ai nostri ca sa fie supusi la aceasta cazna, ce nu-si mai afla sfarsit decat in fundul unui mormant? Si-au facut datoria catre tara. Au trecut Prutul la ordinul Regelui si al Maresalului, ca sa readuca in stapanirea romaneasca pamantul Basarabiei si al Bucovinei.

Dar cine sa se intereseze de soarta lor? Cine sa sguduie nepasarea Occidentului? Cine sa vestejeasca asasinatul in masa al prizonierilor romani din Rusia? Pentru Comitetul National rasboiul din rasarit a fost un rasboiu de agresiune. „Crima si pedeapsa". Poporul roman a trebuit sa ispaseasca lupta ce-a purtat-o impotriva comunismului cu suferinta acestor oameni, cu cedarea Basarabiei si Bucovinei, cu pierderea tarii intregi, cu un milion de Romani ucisi in cei zece ani de ocupatie sovietica. Dar ce importanta au toate acestea fata de faptul ca, de pe urma acestor nenorociri, dispunem de o reprezentanta „nationala" la Washington?

Prizonieri români în Rusia

Numele care urmeaza sunt date dupa o lista a serviciului german pentru identificarea prizonierilor din U. R. S. S. Numai prizonierii a caror nume e marcat cu I. intretin corespondenta regulata cu persoanele din Germania si primesc pachete; II. reprezinta categoria celor despre a caror existenta au dat informatii prizonierii germani intorsi in ultimul timp, iar III. pe aceia care au avut legatura in scris cu persoane din Germania, dar au intrerupt-o mai demult. Dupa fiecare nume urmeaza data nasterii.

II. Alexa; Antochi N. Nicolai, 1916; Apostol N. Vasile, 1920; Argesanu D. Sergiu, 1906; I. Babiuc G. Teodor, 1919; I. Babusan V. Gheorghe; III. Balan Filip Vasile, 1913; II. Blesda; II. Borcoman Vasile, 1906; I. Bordea Gr. Vasile; I. Botezatu Th. Mihail, 1906; II. Bratas, 1914; II. Buda Constantin; II. Bugnariu, 1916; I. Buiculescu Alex. Minea; III. Burdeanu P. Viaceslav; I. Busa Radu Gavril, 1923; I. Buciu P. Stefan, 1904; II. Carp Aurel, 1917; I. Cedreanu P. Ion, 1910; II. Champer Alexandru, 1914; I. Chioraseu P. Ion, 1905; II. Ciuta Vasile, 1909; II. Cotoc Nicolai, 1920; II. Cotoiu Dumitru; I. Cruceanu Th. Mihai, 6.2.1916; II. Cruceanu Wilhelm Petre; I. Dascalu I. Constantin, 1922; II. Delieges Mihail; I. Dumitrescu St. Dragomir; I. Dutescu G. Ioan, 1895; I. Elefteriu Bas Nicolai, 1919; I. Fatoiu N. Ioan; II. Florea Stefan, 1916; I. Fonea I. Gheorghe, 1911; Gall Anton Anton, 7. 3. 1920; II. Gheorghe Vasile, 1923; I. Georgescu T. Ioan, 1906; I. Gheorghe Iacob, 1904; II. Gherman Vasile, 1904; III. Grigorescu G. Nicolae; III. Gulan G. Aurelian; II. Havergau Vladislau, 1921; I. Iliescu I. Vasile, 1901; II. Ilis Ioan, 1889; I. Iacobeanu Dumitru, 1916; II. Ioanitescu Ioan, 1889; I. Iacob C. Gheorghe, 1919 II. Joffso Vasile, 1920; II. Ionescu N. Petru, 19166; II. Ionitescu Constant, 1889; cu I. Gheorghe; II. Ionitescu Constant, 1889; I. Iordan Dimitrian; II. Calotescu Sabin, 1897; Kaluza Teofil Roman, 1909; II. Kedeu Ivan; II. Chiriu Dumitru, 1919; I. Codeu P. Vasile, 1918; III. Cosovliu Stefan; II. Cosebovschi, 1913; II. Costan Vasile, 1919; II. Cozan, 1896; II. Crivin Ioan; II. Culbici Ioan; I. Lazar Th. Dumitru; Lotary Dumitru, 8. 6. 1915; II. Lungu Ioan, 1917; I. Marinov N. Petru, 1896; II. Michalta Ilie, 1915; II. Mitier, 1920;

(Urmare in pag. 5)

TAINA CALEȘTII POLEITE

Doua fapte din ultima vreme trebuie sa ne retie atentia : unul, in afara sferei noastre de influenta, dar care ne priveste indeaproape ; celalalt, dinlauntrul emigratiei romanesti : primul foarte grav si plin de serioase primejdii ; cel de al doilea anachronic si deadreptul caraghios.

Sa incepem cu semnarea tratatului de pace cu Austria, care a avut loc Dumineca, 5 Mai 1955, la Viena, in palatul Belvedere, fosta resedinta de vara a principelui Eugeniu de Savoia. Vestitul general, care a cladit acest luxos palat, a scapat ocazia providentiala sa elibereze, la inceputul veacului al 18-lea, pe crestinii din Sud-Est, din cauza ca a slujit exclusiv interesele dinastice ale Habsburgilor ; in schimb a slabit intr'atat Poarta, incat a permis imperialismului agresiv moscovit sa se manifeste nestanjenit la gurile Dunarii prin numeroase invazii pustiitoare ; ultima, din 11, ne tine si astazi inca tara incatusata in lanturile grele ale sclaviei.

Chiar stralucita victorie a lui Eugeniu la Zenta (11 Sept. 1697) a avut urmari catastrofale pentru noi : la ea a luat parte, ca simplu spectator, si Dimitrie Cantemir, care a ramas asa de impresionat, ca n'a mai fost in stare sa creada in viabilitatea puterii suzerane, asa ca, ajuns Domn, s'a grabit sa incheie nenorocita alianta cu Petru cel Mare, din anul 1711. Dupa victoria dela Stanilesti, Poarta ne-a fericit, din aceasta cauza, timp de peste un secol, cu domniile fanariote, cea mai rusinoasa perioada din viata poporului roman dinainte de actuala stapanire a argatilor moscoviti.

Dar si fara povara amintirilor dureroase dintr'un trecut mai indepartat sau mai apropiat, atat conditiile, care au dus la semnarea tratatului de stat dela 5 Mai 1955, cat si semnificatia ce i s'a dat, trebuie sa ne provoace cele mai indreptatite temeri. Daca tratatul s'ar fi marginit numai sa schimbe radical statutul international al Austriei, transformand-o intr'o tara libera si neutra, intr'o a doua Elvetie, am putea lua parte si noi, din toata inima, la explozia de bucurie a poporului vienez. Orice tara, care reuseste sa scape de ocupatia „liberatoare" a armatei rosii, poate conta pe simpatia si prietenia noastra neconditionata. Situatia se schimba insa cand eliberarea de forma e menita sa serveasca, de fapt, cauza imperialismului moscovit, cum pare a fi cazul de fata, din moment ce Austria tine sa asigure in mod oficial ca, neutralitatea castigata va fi folosita spre a contribui „in mod activ" la instaurarea pacii generale si durabile in Europa si in lume, bazata pe coexistenta.

Suntem deci indreptatiti sa ne intrebam daca aceasta formula subintelege sacrificarea fara apel a statelor cu o populatie de peste 100 milioane locuitori. Doreste oare Viena sa se transforme din nou intr'un instrument de opresiune pentru vecinii sai ? Sa fi convertit numai aceasta perspectiva Kremlinul de a prelua deodata rolul de infocat sustinator al unui tratat pe care l-au respins constant, in sute de sedinte, timp de peste zece ani ? Sa se fi schimbat numai decorul si figuratia, dar tendintele sa fi ramas aceleasi ca la 15 Martie 1938 ? In acea zi Hitler a proclamat „Anschluss"-ul de pe balconul noii aripi a palatului imperial dela Viena, in fata multimii adunate in jurul statuii ecvestre a lui Eugeniu de Savoia ; ea a fost tot atat de entuziasta ca si cea care a ovationat, la 5 Mai 1955, pe Molotov, cand a iesit din palatul Belvedere. Ceeace a fost prezentat in 1938 ca un act de reparatie a unei nedreptati strigatoare la cer, ca triumful, prea mult intarziat, al principiului de autodeterminare etnica si in aceasta regiune, s'a dovedit in urma a fi fost, in realitate, inceputul unei teribile aventuri imperialiste, care a inecat Romania in sange si a cufundat Europa in haos.

Nu indraznim sa credem ca dorinta legitima de pace a lumii va fi din nou inselata prin tratatul incheiat aproape la 17 ani si 2 luni dupa ce Austria a devenit „prima victima a agresiunei naziste", cum e numit azi, in limbaj diplomatic, actul dela 15 Martie 1938. Fara indoiala, Kremlinul doreste sa repete, in felul sau, manevra gigantica de camuflaj a lui Hitler. Toata campania sa „de pace" nu este altceva decat o incercare perfida de a duce lumea in eroare. Pactul de asistenta militara, incheiat cu statele satelite la Varsovia, o zi inainte de semnarea tratatului de pace cu Viena, cauta, in primul rand, sa permanentizeze ocupatia sovietica in aceste tari si sa infeodeze total imperialismul bolsevic, armatele popoarelor cotropite punandule sub comanda neconditionata a maresalului Koniev, cel mai docil executant al ordinelor venite dela actualii stapani din palatul intunecat al lui Ivan cel Groaznic ; pentru acest inalt post s'a recomandat prin faptul ca n'a ezitat o clipa sa condamne la moarte chiar pe Beria, dupa ce acest idol sangeros pierduse partida.

Deasemeni vizita triumvirilor moscoviti, Hrusciov, Bulganin si Mikoian, la Belgrad, in capitala lui Tito, apostatul execrat de Stalin pana mai ieri, dovedeste ca Sovietele incearca, de fapt, sa creeze un cordon de state neutre dea curmezisul Europei, dela Marea Baltica la Adriatica, in fata blocului satelit de popoare in sclavie, care sa le garanteze stapanire neconditionata si definitiva asupra celor multe pozitii-cheie din Europa. Tratatul cu Austria n'ar fi decat primul pas pentru realizarea acestui

tel imediat al politicii moscovite de „pace" ; dupa ce viitoarea baza de atac va fi astfel destul de intarita, se va putea pasi la atingerea obiectivelor finale ale comunismului, dominatia Continentului si a lumii intregi. Numai ca, factorul decisiv in acest joc de mare anvergura — Statele Unite ale Americii — nu pare ca mai poate fi dus in eroare, deoarece repetatele fapte de reacredinta si acte de violenta sovietice le-au vindecat definitiv de toate iluziile inselatoare si fatale. Discutarea situatiei tarilor satelite, ceruta de Capitol ca punct separat al ordinei de zi la viitoarea intrunire a celor patru sefi de guverne, General Eisenhower, Bulganin Eden si Pinay, arata clar ca, impotriva asertiunilor interesate ale tuturor transactionistilor versatili, Departamentul de Stat din Washington e ferm hotarit sa nu mai tolereze alt atentat sovietic contra celor mai elementare drepturi omenesti de viata.

Chiar daca Moscova s'ar afla in preajma unei grave crize de stat — dupa cum sustin unii specialisti — si, in consecinta, ar fi silita de imprejurari sa faca concesiuni, ea pregateste totusi, de pe acum, o solutie si pentru acest caz, ca sa pastreze cat mai mult din stapanirea actuala in Europa, usurpata prin atatea acte de brigandaj. Profitand de propaganda restaurativa habsburgica, Kremlinul lanseaza ideea unei federatii dunarene sub egida sa, fiind sigur de concursul tuturor adversarilor principiului autodeterminarii popoarelor. Adevarul dictonului, ca extremele se ating, e astfel intarit din nou. Cu atat mai mult, cu cat contrastul intre cele doua sisteme politice opresive e numai aparent si limitat la sfere de ordin pur exterior.

Cine cunoaste deci afinitatile, ascunse cu prea putina grija, care leaga de seful actual al Casei de Austria, pe cel mai recent pretendent la coroana Romaniei, nu mai poate ramane surprins de faptul ca ultimul si-a ales tocmai zilele de grea cumpana, cand s'a pus in discutie chiar viata poporului nostru ca natiune, pentru a-si aranja o sarbatorire publica, menita sa-l recomande emigratiei ca factor decisiv intr'un viitor apropiat. Sarbatoarea nationala a fost deci degradata si folosita ca mijloc pentru a se face o oferta camuflata de servicii patronului politic stomat al federa iei dunarene p o e.ta'e. Se poate ca multi din aranjatorii si participantii la aceasta sarbatoare, organizata cu atata valva, sa nu fi inteles semnificatia ei reala. Necunostinta insa nu poate absolva de o mare vina : aceea de a fi arendat, cu o lipsa rar intalnita de scrupule, secta dupa unire a emigrantilor, unei aventuri restaurative cel putin tot atat de sinistra ca cea din lunie 1930, fiindca nu convine decat Kremlinului si noilor sale proiecte coloniale in Europa, de aspect federativ.

Orbiti de nobila pasiune a parvenirii cu orice pret, dervisii aventurii s'au indesat, asa dar, cu furie la usa calestii poleite cu aur a pretendentului. Ba unii, sedusi de mirosul atragator al fripturii si inebuniti la gandul ca pot fi dati uitarii, au alergat, cu sufletul la gura, la ospatul targului „epocal" incheiat. Oricat de scanteietoare li s'ar arata insa caleasca pretendentului, ea nu-i poate totusi duce direct, asa dupa cum viseaza, la palatul regal din Bucuresti, pentru a-i aseza in jilturile murdarite ale fostilor eroi de anticamera, de cea mai rusinoasa amintire. Vremurile prin care trecem sunt prea aspre si lipsite de humor, asa ca nu mai tolereaza farsele, chiar daca anachronismul lor isbitor le confera un caraghioslac putin obisnuit. Istetimea saltareata a unor scamatori de balciu nu poate ascunde substratul de ocara al unei actiuni ce serveste exclusiv interesele cotropitorului si se incadreaza asa de bine manevrelor sale de diversiune. Nimeni nu mai poate fi convins azi ca o caleasca poleita cu aur este mijlocul cel mai nimerit pentru a scoate armata rosie din tara si a elibera Natiunea din sclavie. Prapastia dintre poleiala aurita a calestii si mizeria majoritatii emigrantilor — fara a mai pomeni de urgia de acasa — descopera toata hidosenia acestei farse ce insulta durerea unei natiuni martire. Iata dar cum se desvaluie dela sine taina imorala si potrivnica natiunii a unei calesti aurite, venita sa ispiteasca lumea cu bufonii de rigoare. Chiotele cu care a fost intampinata de interesati si intrecerea aprriga in exclamatiile de extaz dintre grupul agentilor si ceata dervisilor, nu poate legitima ca patriotica actiunea pretendentului, asa dupa cum nu poate indreptati vele tatile de conducere ale unuia sau pretentiile de domnie ale celuilalt dintre asociatii minori ai unei intreprinderi straine, deplin identificata ca dusmanul secular al neamului romanesc.

C. Sassu

PRIZONIERI ROMANI IN RUSIA.

(Urmare din pag. 3)

I. Mociuschi Timofei Meleti, 1903 ; I. Movila N. Dinu, 1911 ; I. Nanu V. Ioan, 1911 ; I. Neagoe Victor, 1913 ; II. Nica ; II. Nicula Nicolai, 1904 ; II. Oancea Vasile ; II. Oita Ioan ; I. Olariu Anton Petru ; II. Oncia Ion, 1914 ; I. Otel Vasile, 1910 ; I. Papadopol D. Haralambie ; II. Parvu D. Gheorghe ; I. Petrescu Alexandru, 1898 ; II. Polacius Fjeodor, 1910 ; II. Redelco, 1921 ; II. Renoul Jean, 1905 II. Roboty Iosif, 1928 ; I. Rosu Matei Arcadie, 1914 ; II. Rocila, 1904 ; I. Rotundu V. Nicolaie, 1911 ; I. Rusu Gh. Ion, 1911 ; Sobotaru Adam Dumitru ; II. Sonai, 1906 ; Surja N. Ioan, 1918 ; II. Sutea Vasile, 1908 ; Simionescu N. Alexandru, 1916 ; II. Scorceanu Mihail, 1907 ; II. Son Dumitru, 1912 ; II. Stanescu Hilarian, 1915 ; II. Starasuc ; II. Stocan, 1916 ; II. Stremtu raru ; I. Teofanescu Vasile ; I. Truica Gr. Ilias, 1916 ; I. Cionga I. Iosif, 1923 ; I. Ursache Constantin ; II. Varduca, 1888 ; I. Velicu Mihail Vicola, 1907 ; II. Vulcanescu Aurel, 1891 ; II. Vasile Alexe, 1921 ; II. Voicu, 1898 ; II. Vremir Victor, 1908 ; I. Zamfir G. Alexandru ; I. Zenzea C. Nicolai, 1915.

GÂNDURI TARDIVE DE Sf. PAȘTI

INCA un nou Sf. Pasti ne-a fost dat sa-l sarbatorim intre streini. Aceasta trista constatare n'ar avea poate alt rost decat pentru istoric de-al inregistra ca un fapt divers, iar aritmetica sa-l innumere ca un an de refugiu.

Scopul randurilor de mai jos nu-i nici de-a face istorie si nici de a face jocul cifrelor, ci de a ne adanci in problemele prezentului, de a le rezolva daca este cu putinta, sau, daca puterile noastre sunt prea slabe, atunci cel mult de a le aminti. Amintindu-le numai, chiar daca nu se pot da solutii, este totusi un merit ca s'au remarcat.

Unii, optimisti, sustin ca „refugiatii" ar fi constienti de misiunea lor in strainatate si ca toti, dupa taria educatiei, dupa pregatirea sufleteasca, n'ar face altceva decat sa contribuie la lupta de eliberare.

Altii, pesimisti, cred ca nu toata suflarea romaneasca din exil ar fi constienta de misiunea ei, ci din contra, in sanul ei, sunt infiltrati prietenii lui Satan, cari nu fac altceva decat sa impiedice, sa defaime, sa micsoreze puterea de lupta, a celor ce mai cred si lupta inca, pentru alungarea lui Satan din partile Daciei.

Cui sa-i dam dreptate? Sa ne lasam condusi de sentimente sau sa deschidem ochii in fata tristelor realitati? A crede ca nu-i posibil, ca cineva sa fie atat de hain, ca „el" sa lucreze contra intereselor nationale, este o fapta frumoasa, ce se poate incadra in domeniul crestin, unde pacatosului, chiar in ultima minuta i se da posibilitatea de indreptare. Dar intre credinta si realitate este prapastia. Putem sa credem, sa ne intarim puternic sperand, insa nu ne este permis a construi castele pe temelii de nisip.

CARE-I realitatea? Sa luam pe rand:

1. In ultimul timp s'a marit numarul episcopilor din exil. Unii se acuza pe altii, ca nu's canonici, ca sunt politici, ca sunt imorali, etc. Acuzandu-se unii pe altii, gasindu-si slabiciuni reciproce, nu ramane a crede muritorului de rand alteeva, decat impresia ca nici unul dintre cei despre care este vorba nu-i demn de a i se incredinta functiunea pe care o ocupa. Nu le cere nimeni sa fie sfinti, dar cel putin slabiciunile lor sa fie mult mai mici decat ale muritorilor de rand. Au in cazul de fata optimistii sau pesimistii dreptate? Sa fie conduse oare aceste actiuni de defaimare reciproca de imperative inalte sau de agentii lui Satan, strecurati in randurile noastre? Cine raspunde in cazul de fata? Cine isi asuma raspunderea? Sufera lupta sau ii ajuta? Raspunsuri probabile sunt multe. Raspuns sigur nu-i decat unul: oastea e crestina, dar nu sunt sigur daca preotii sunt cu crucea'n frunte!

2. In exil exista asociatii, societati, cercuri, partide cu programe, traditii, si, mai presus de toate, toti pretind ca fiecare din felul lui nu face altceva decat sa continue lupta de eliberare a Patriei. Deci, toti au un scop comun: eliberarea. Ceeace difera insa este metoda. Metodele pot fi felurite. Nu ne intereseaza metodele pe care fiecare le crede ca le poate intrebuinta. Toate sunt bune daca se urmareste un scop nobil. Chiar cele mai bune metode sunt rele, daca se urmareste un scop meschin. Ceeace este dureros insa este habotnicia pe care unii dintre noi o au, presupunand ca numai ei sunt chemati sa rezolve problema. Numai lor le este permis sa actioneze. Si, fara sa cugete, condusi de slabiciuni omenesti, ataca si vor sa-si impuna metoda cu forta, aruncand cu murdarii, sdrobind cu picioarele actiunile altora. Aici este durerea! Daca o fac din prostie sau nestiinta nu-i tocmai rau, dar daca o fac din stiinta, daca o fac cu completa cugetare, atunci este o crima ce nu poate fi iertata. Sunt condusi acesti „exilati" de sentimente sau de oculte? Daca sunt condusi de sentimente inalte, de ce se cramponeaza si cer cu tot dinadinsul, ca toata lumea sa faca ce vor ei si sa-i urmeze fara murmur. Esentialul este ajungerea scopului propus! Fiecare se grupeaza acolo unde crede el ca metodele admise de el coincid cu metodele altora. Esentialul este sa nu fie piedica in realizarea scopului. Sa nu ne intereseze persoana ce realizeaza ceva, ci sa ne intereseze ceeace a realizat.

DACA toata suflarea romaneasca din exil n'ar fi condusa, de patima, de ura, de nestiinta, de indivizi negativi, atunci realizarile emigratiei ar fi cu mult mai mari si ne-ar aduce cinste si renume tuturor. De dorit ar fi, ca toti cei ce mai au un graunte de onoare si de respect fata de neamul martirizat sa inceteze actiunea de defaimare reciproca, sa descopere indivizii negativi si, cu toata forta, sa lupte, sa actioneze, sa gandeasca si sa nu aiba alt tel decat eliberarea.

Al. Suga

EXILUL VECINILOR

DINKELSBUEHL

De Rusalii, Sasii originari din Romania isi tin congresul lor anual la Dinkelsbühl.

Sunt doua categorii de probleme care ii preocupa pe Sasi in congresele lor anuale, probleme impuse de ruperea in doua a comunitatii lor etnice: situatia politica, economica si culturala a grupului refugiat in Occident — Germania si raspandirile lor din cele doua Americi — si situatia celor ramasi acasa. Dar cele doua lanturi de probleme nu merg separat in mintea conducatorilor sasi, ci sunt tratate de pe un piedestal mai inalt, unde predomina grija de viitorul comunitatii lor etnice.

Sasii din Romania cari isi au actualmente resedinta in Germania nu vor sa se contopeasca in masa germana. Ei lupta sa-si pastreze caracterele specifice grupului lor, pentruca, la eliberarea Romaniei, sa-si reconstituiasca structura lor etnica in formele ei traditionale. Efortul care il fac se isbeste de timpul care trece peste ei si care tinde sa-i niveleze in masa germana. E o lupta dramatica, pe care conducatorii lor, apartinand generatiei care a trait in Romania, cauta sa o mentina treaza in sufletul generatiilor mai noi.

In Romania, situatia minoritatii germane s'a imbunatatit in ultimii ani. E o cauza interna care a dus la aceasta schimbare — priceperea la munca a elementului german — si o cauza externa — ridicarea Germaniei de Vest. In ultimul an, guvernul a hotarit sa restituie populatiei germane pamanturile luate dela ei in primii ani de dupa rasboiu si cu care au fost inzestrati fie romanii fie alte nationalitati. Sasii si Svabii se bucura chiar de un tratament de favoare, in raport cu populatia romaneasca. Dealtminteri fenomenul este general. Toate minoritatile sunt tratate in tara noastra, mult mai bine decat Romanii sub regimul comunist. Desigur, nu dintr'o convertire a comunistilor la principiul nationalitatilor (exemplele grupului german dela Volga, al populatiei romanesti din Basarabia, al Republicei Tataresti, al jumatatii rasaritene a Ucrainei, sunt edificatoare), ci pentru a slabi la maximum rezistenta poporului roman, care s'a dovedit pana astazi imun comunizarii.

In exil, Germanii din Romania sunt in genere mai putin dispusi la o colaborare cu emigratia romaneasca, din temerea ca atitudinea lor de aici sa nu aiba repercursiuni asupra soartei celor ramasi acasa. Dar, pentru momentul care va urma eliberarii, Sasii din Romania pot fi de un real ajutor pentru cauza romaneasca. Capete politice realiste, conducatorii sasi nu se lasa antrenati nici in himerele habsburgice si nici intr'o alta combinatie care ar dauna intereselor poporului roman. Ei stiu ca in mijlocul poporului roman nicio primejdie nu le ameninta existenta. Poporul roman nu nutreste veleitati de desnationalizare, nici a lor si nici a altui grup etnic — fapt care nu poate fi sustinut cu aceeasi tarie, daca ne referim la popoarele vecine.

Numarul din Aprilie al oficiosului Sasilor din Romania „Südost Echo", propune o formula interesanta de rezolvare a problemei minoritare la scara europeana, peste care nu putem trece, fara sa ne spunem si noi cuvantul: „In viitorul drept al nationalitatilor, spune ziarul, ar trebui sa stea la locul intaiu recunoasterea grupelor nationale ca personalitati juridice (Rechtspersönlichkeit). In aceasta recunoastere ar fi cuprinse adica, toate drepturile lor culturale, politice si economice. Grupei nationale, legalizata si legitimata de catre stat ca institutie de drept public, i s'ar acorda functiunea de a reprezenta dezideratele culturale si politice ale membrilor ei si, invers, de a garanta Statului pentru loialitatea si tinuta constructiva a membrilor ei. O asemenea corporatie nu ar fi un „Stat in Stat" ci o parte organica a Statului.

Poporul roman nu ar avea decat de castigat, rezolvandu-se in acest spirit problema minoritara. Statutul propus de oficiosul sasesc nu se refera la o organizare teritoriala a minoritatilor, ci la o reprezentare unitara si organica a lor in cadrul statului respectiv. Cum poporul roman nu urmareste decat buna convietuire cu nationalitatile conlocuitoare, nu poate vedea niciun inconvenient in a le acorda maximum de libertati pentru desvoltorea lor economica, politica si culturala, compatibile cu integritatea teritoriala si fiinta statului roman.

Pentru Romanii de peste hotare, reglementarea problemei minoritare pe plan european, in sensul propus de Sudost-Echo, ar constitui o adevarata binefacere. 600 de mii de Romani din Jugoslavia, 200 de mii din Ungaria, 300 de mii din Grecia, 200 de mii din Bulgaria 800 de mii in Transnistria, 20 de mii din Ruteria Subcarpatica s'ar putea desvolta in toata libertatea sub scutul Dreptului International.

FEDERALIZAREA EUROPEI CENTRALE

In toamna anului 1953 a luat fiinta in Salzburg „das Forschungsinstitut für Fragen des Donauraumes". Dupa statute, menirea institutului ar fi „cercetarea problemelor sociale, etnice, istorice, juridice, culturale, politice si economice ale spatiului dunarean si gasirea unei solutii practice pentru promovarea unei colaborari pasnice a popoarelor europene in general si celor din spatiul dunarean in special".

Ca accentul in aceasta enuntare programatica e pus in primul rand pe „gasirea unei solu-

tii practice de colaborare", s' anume reconstituirea amalgamului de nationalitati habsburgice, o dovedeste publicarea de catre institut in 1954 a unei brosuri a colonelului F. O. Miksche, cu titlul „Donaufoderation".

F. O. Miksche, fost ofiter de legatura la cartierul generalului Eisenhower, iar in primii ani dupa razboiu atasat militar cehoslovac la Paris si Bruxelles, e cunoscut in America si Anglia ca autor al unui numar de carti politico-militare remarcabile. Desi ceh de origina, colonelul Miksche a fost adversar al regimului patronat de Masarik si Benes si a sustinut mereu necesitatea regruparii tarilor rezultate din descompunerea Austro-Ungariei. In ceeace priveste structura statala a Cehoslovaciei, F. O. Miksche e pentru o separatie a Slovaciei de Praga. Din 1948, traieste ca exilat politic in Anglia si Portugalia.

Ideile desvoltate in brosura mentionata pot fi rezumate in urmatoarele puncte :

1. Tratatele din 1919 nu sunt apte sa serveasca ca baza pentru reorganizarea viitoare a spatiului dunarean.

2. Austria nu e un stat viabil in frontierele fixate in 1919. Pentru a impiedeca alipirea la Germania, singura alternativa posibila e includerea ei in o federatie dunareana, in care Viena ar prelua rolul din trecut.

3. Atat timp cat Vestul va sprijini ideea existentei unui stat cehoslovac nu va putea fi asigurata o ordine stabila in Europa Centrala. Scotand Slovacia de sub tutela Boemiei, nu vor mai exista niciun fel de diferente fundamentale intre Austriaci, Cehi, Unguri si Slovaci, care sa-i opreasca sa formeze o federatie.

4. Fostii oameni de stat ai Europei orientale, care se mai bucura inca de favoarea Vestului, sunt irevocabil legati de politica si erorile trecutului si incapabili sa contribuie la crearea unei ordini viitoare drepte si durabile. A se bizui pe sfatul si sprijinul lor, inseamna sa se compromita viitorul uneia din cele mai vitale regiuni ale Europei.

Consolidarea Europei Centrale, prin care F. O. Miksche intelege crearea unui nucleu sanatos in inima continentului, e o precondiție fundamentala pentru echilibrul european. „Ar fi o gresala sa se ignoreze faptul ca politica ruseasca e in fond nationalista — motorul ei fiind panslavismul — si ca prin nimicirea totala a comunismului nu va fi schimbata".

Exista o miscare europeana dar lipseste un spirit european. Incercarea de a impune o unire de sus in jos a popoarelor europene ar fi deaceea un experiment periculos, sortit sa esueze pana la urma. Pentru a asigura Europei un viitor mai bun, e mult mai indicat sa se inceapa cu gruparea de federatii regionale a acelor tari care au un trecut de traditii comune.

Dar chiar o federatie regionala, intr'un cadru prea larg, e considerata de catre F. O. Miksche irealizabila. Pentru a rezolva in conditii optime federalizarea Europei Centrale, va trebui sa se limiteze numai la inglobarea teritoriilor locuite de Austriaci, Cehi, Slovaci, Unguri si Rutenii subcarpatici — teritorii si populatii care se intregesc geografic, cultural, psihologic si economic.

De remarcat in planul lui F. O. Miksche e faptul ca Ungaria ramane cu granitele fixate de tratatul dela Trianon ; de o intrare a Ardealului in aceasta federatie nu e vorba nicairi.

AUTONOMIA VOIVODINEI

Printre organizatiile din exil, care militeaza pentru realizarea unei federatii dunarene in limitele fostului imperiu austro-ungar e si „Miscarea Voivodina", condusa de Dr. Eugen Jocici, un sarb din Banatul jugoslav, stabilit in prezent in Paris. In o serie de articole, publicate in „Neuland", organul Svabilor refugiati in Austria si Germania, Dr. Jocici a expus rostul miscarii sale, care isi propune desprinderea Voivodinei de Jugoslavia si integrarea ei, ca stat autonom, intr'o „monarhie austro-ungara reformata".

Miscarea pentru autonomia Voivodinei (Bacica, Banatul si regiunea dintre Sava si Dunare) isi are originea in „programul dela Becicherecul Mare", din 1861, ramas nerealizat in urma opozitiei contelui Tisza.

Dupa unirea cu Serbia, in 1918, ideea autonomiei a devenit din nou populara. Nemultumirea sarbilor din Voivodina impotriva connationalilor dela sud de Sava a inceput din cauza manevrelor la care a recurs guvernul din Belgrad pentru determinarea Marelui Sfat din Subotica sa accepte unirea cu Serbia.

Dar in afara de incalcarile administrative ale guvernului, ceeace soca mai mult sensibilitatea Sarbilor de sub fosta stapanire austro-ungara era mentalitatea „balcano-bizantina" a fratilor dela Sud. Mai mult, autorul scoate in evidenta si deosebirile antropologice dintre cele doua ramuri. Dupa dansul, Sarbii dela Nord de Sava, ar fi urmasii adevarati ai Nemaizilor, care s'au pastrat numai pana la batalia dela Campia Mierlei. Dupa aceea, populatia Serbiei de pana la 1918 s'ar fi amestecat treptat cu „Cutovlahi, Tintari, Martalari, Tigani, etc.", amestec care ar fi dus la un tip uman pe care Sarbii din acelasi aluat cu Eugen Jocici il renega categoric.

Consideratiile antropologice ale lui Eugen Jocici ne amintesc de declaratia unui ministru sarb in Scupcina, ca in sangele celor mai multi din deputati ar curge sange de Tantar, ca si de replica data de un conducator croat unui refugiat roman, ca Sarbii lichidati de Ustasa in timpul razboiului ar fi in realitate Vlahi.

Socotindu-se inselati de conducatorii politici din Belgrad si jefuiti de nouii veniti, o serie de personalitati sarbe din Voivodina, impreuna cu reprezen-

Continuare in pag. 16)

MĂRTURII STREINE

„LAND DES SEGENS"

Cu executarea instrumentala a imnului „Land des Segens" (tara binecuvantata) a fost introdusa la radio München o emisiune, purtand numele „Sate si orase in Transilvania".

Manuscrisul redactat de Dr. Wilhelm Bruckner a prezentat apoi publicului german, intr'o descriere pitoreasca, acea „tara binecuvantata", care se intampla sa fie si leaganul romanismului : „adapostit intre intinsele bucle ale Carpatilor se afla platoul Transilvaniei, ale carei paduri virgine au inceput sa fie defrisate de colonistii germani dela Mosela si Rin, din Flandra si Saxonia inferioara, acum 800 de ani".

Excursia radiofonica porneste din Sibiu, „cea mai veche asezare germana in Ardeal", peste Michelsberg si Agnethen, pana la orasul idilic Sighisoara, „Rothenburg-ul Transilvaniei" ; continua peste satul Trappold spre Medias, inconjurat de coline cu vii si avand o industrie inforitoare, pana la Meschen, in biserica caruia a predicat Stephan Ludwig Roth, elev si prieten al lui Pestalozzi.

Ascultatorul e calauzit dupa aceea pe Valea Oltului, in coltul de sud-est al Ardealului, in campia fecunda a tarii Barsei. Aici e Marienburg, sediul cavalerilor teutoni, care au plecat si intemeiat mai tarziu, in Prusia Occidentala, cetatea cu acelasi nume. Aici e Brasovul, fosta resedinta vremelnica a imparatului Sigismund, „surprinzator de frumos si pitoresc asezat" si dominat de Biserica Neagra, in umbra careia se inalta statuia reformatorului Johannes Honterus.

In coltul de sud-vest se intinde regiunea viticola Unterwald, cu sate germane grupate in jurul centrelor Reußmarkt, Mühlbach si Broos (Orastie). „Mijlocul Ardealului, regiunea Muresului, nu apartine tinuturilor de colonizare germane ; aici traiesc Unguri si Romani. Dar Nordul cunoaste iarasi orase si sate germane mandre, ca Bistrita si Reghinul Sasesc".

Emisiunea, presarata cu anecdote, legende si elemente de folclor, a reusit desigur sa redea aevea atmosfera vechilor colonii germane din cotul Carpatilor. A reusit chiar si altceva : publicul german neinformat, dupa audierea emisiunii regisate de dl Wilhelm Bruckner, e probabil ferm convins ca Transilvania e o regiune curat germana, cum a fost de pilda tara Sudetilor, si ca numai ici si colo, mai ales pe valea Muresului, exista (in ordinea observata de autor) Unguri si Romani. Acestia sunt doar mentionati, insistandu-se mai mult asupra moravurilor ciudate ale Tiganilor.

In un program consacrat evocarii patriei departate, era firesc sa se dea intaietate descrierii asezarilor sasilor si felului lor de viata. Dar, pentru completarea tabloului, nu putea fi trecut sub tacere faptul ca populatia sasească, care acum numara 150.000 de suflete, traieste in mijlocul unei mase romanesti ardelene de peste 3 milioane locuitori. De libertatea si prosperitatea acestora depinde in viitor, in ce masura „Dumnezeu va apara poporul Sasilor" (Schütze Gott dein Volk der Sachsen), cum e numele cantecului cu care s'a incheiat emisiunea.

DISCURSUL LUI FRANCO

La inaugurarea celei de a cincia etape legislative a Cortesurilor spaniole, generalissimul Franco a tinut un mare discurs, in care, pe langa prezentarea evolutiei situatiei interne in ultimii ani, a atras din nou atentia opiniei publice mondiale asupra pericolelor politicei de coexistenta.

Grava amenintare a comunismului, a declarat El Caudillo, apasa asupra euforiei prezente si atarna deasupra tuturor popoarelor, introducand factori de perplexitate si de teama in viata majoritatii statelor. Confuzia care domneste in lumea libera se datoreste in primul rand lipsei de pregatire ideologica si morala a popoarelor respective. Tarile democrate se lasagana in iluzia posibilitatii coexistentei cu lagarul comunist, fara sa aiba niciun indiciu si nicio ratiune formala care sa justifice aceasta atitudine.

Conspiratia contra ordinei interne si existentei tarilor implicate in rasboiul rece e mai intensa si dispune de mai multe mijloace decat oricand. Tactica comunismului sufere, ce-i drept, schimbari frecvente ; dar, recenta intorsatura in politica externa sovietica se aseamana cu aceea din 1935, cand s'au creeat fronturile popu'are, instrument politic cu care Rusii au recoltat triumfurile cele mai spectaculoase. La adapostul noului politici, aparent conciliante, Sovietele isi intensifica infiltratiile in lumea vestica, slabind vigilenta natiunilor si paralizandu-le forta de rezistenta anticomunista. In societatea moderna, corupta si materialista, comunistii pot avea pentru bani orice constiinta ; numai onoarea si credinta nu se pot cumpara.

Nu e permis, mai ales, a accentuat generalisimul Franco, sa ne lasam inselati de concesiile de forma pe care Sovietele le-au facut fata de puterile vestice in chestiunea tratatului cu Austria, dupa zece ani de obstructii. Permanentizarea situatiei actuale din Polonia, Ungaria, Romania, Cehoslovacia, Germania, Bulgaria si Statele Baltice e o acuzatie strigatoare impotriva sclaviei inaugurate acum zece ani.

Incheindu-si partea expunerii de politica externa, conducatorul statului spaniol, a adresat un patetic apel Occidentului in favoarea Romaniei si celorlalte tari satelite : „Occidentul nu trebuie sa uite ca tarile ocupate sunt calcaiul lui Achile al statului sovietic si ca onoarea sa nu-i permite sa le abandoneze. Mo-

mentul libertatii Austriei sa fie de bun augur continuarii luptei pentru libertatea acestor natiuni".

ROMANIA SUB CNUTUL SOVIETIC

Actiunea dela Berna a trezit in presa elvetiana un interes deosebit pentru Romania. Multe ziare si reviste au publicat dari de seama amanuntite despre conditiile de viata in Romania, dela intrarea sub stapanirea ruseasca.

Aceiasi tema e tratata, sub titlul „Cum se traieste in Romania de astazi ?", de „Schweizer Illustrierte". Reportajul dă detalii asupra politicii de rusificare si de exploatare economica impusa de Soviete, politica care a dus la o mizerie de nedescris in toata tara si in capitala Romaniei, atat de demna odinioara de denumirea de „Parisul Balcanilor".

Revista aminteste ca de multe ori s'a reprosat poporului roman o anumita indolenta, care ar fi stanjenit folosirea optima a resurselor tarii si realizarea unei prosperitati generale. In realitate, cauza ar fi fost si in trecut, ca si astazi, coruptia si incapacitatea regimurilor politice „Functionarii romani au fost intotdeauna accesibili coruptiei. Mana intinsa dupa bacsis era un fel de gest emblema. Dar, asa cum tara era altadata copilul vitreg al stapanirii feudale si dupa aceea a trusturilor petrolifere anonime, a devenit astazi copilul maltratat al Sovietelor. Poporul roman e un popor nefericit si nefericirea e intotdeauna un rau imbold la munca".

PERSECUTIILE RELIGIOASE IN ROMANIA

Dl Gil Virey, ziarist belgian, are rezervata o rubrica permanenta in ziarele „Vers L'Avenir" si „L'Avenir du Luxembourg". Sub motto „Libres propos d'un Européen", D-sa prezinta adeseori cititorilor belgieni aspecte ale problemelor romanesti, in tara si in exil.

Informatiile autorului sunt uneori inexacte si par furnizate de cercuri romanesti, care urmaresc sa induca in eroare opinia publica straina asupra starilor reale din Romania din trecut si de azi ; intotdeauna a aratat insa o calda simpatie pentru cauza tarii noastre si tot ce-i romanesc.

In „Vers L'Avenir" dien 26 Aprilie se ocupa de persecutiile Bisericii in statele comuniste, luand ca exemplu cazul Romaniei. Comunismul, care aspira sa creeze o umanitate noua si o religie noua, scrie Dl Virey, a inceput prin a combate cei trei factori principali ai societatii crestine : familia, religia si proprietatea.

Persecutiile din Romania sunt indreptate in primul rand impotriva bisericii catolice de rit bizantin. Dl Virey da numeroase date si semnaleaza cazuri de martiraj sguduitoare, folosind materialul documentar din scrisoarea adresata de parintele Damian anul trecut, catolicilor din Belgia, sub titlul : „L'Eglise du silence en Roumanie".

Dupa expunerea acestui „trist bilant", autorul termina cu un pasagiu, care e in acelas timp un mesaj de speranta si o sondare a viitorului : „Religia, si in special religia catolica, cunoaste zile teribile in Romania. Insa nu exista noapte fara sfarsit si nici sclavie perpetua. Va veni ziua eliberarii Romaniei. Poate mai repede decat credem. Atunci, cu voie sau fara voie, problema religioasa se va pune. Ce va hotari acest popor latin, care vrea sa ramana latin ? De aceasta depinde viitorul sau".

SCULPTURA DE BRANCUSI IN HAMBURG

Cea mai mare parte a operei lui Constantin Brancusi se gaseste in Statele Unite. Ziarele germane au remarcat deaceea, ca un mare succes pentru Galeria de Arta din Hamburg, achizitia unei lucrari a sculptorului roman, care e prima semnata de el in posesia unui muzeu din Republica Federala.

E vorba de plastica in ghips „Sarutul", o a doua versiune a sculpturii in piatra, cu acelasi nume, apartinand din 1908 Muzeului de Arta din Filadelfia. Opera aceasta face parte stilistic dintr'o faza importanta a evolutiei artistului, cand Brancusi, dupa legatura dela inceput cu Rodin (a carui influenta e prezenta si in tema lucrarii), nazuia sa se indrepte, sub impresia lui Maillol, catre o forma sculpturala elementara. Atunci a transpus ideile cubistilor in plastica, inainte ca acestia sa fi realizat lucrari tridimensionale.

Ziarul „Frankfurter Allgemeine" scoate in evidenta aceasta pozitie unica in opera artistului a grupei plastice din Hamburg si trece in revista creatiile de mai tarziu in lemn, marmora si metal. „Cu lucrarile din aceste materiale, carora el a reusit sa le castige maximumul de puritate formala si claritate, Brancusi a devenit precursorul si deschizatorul de drum al unei plastici abstracte — mai bine zis concrete — pe care si-au insusit-o Arp, Bill, Barbara Hepworth si multi altii. Artistul roman, care traeste la Paris, la oparte de agitatia mediului artistic de acolo, este cel mai de seama sculptor al epocii noastre".

MUZEUL RIEDER

Dl Rieder, un elvetian care a trait multa vreme in Romania, a colectat in timpul sederii sale in tara numeroase obiecte de arta nationala. La sfarsitul rasboiului a transportat intreaga colectie in Elvetia. Trenul care aducea odoarele a fost nimicit pe drum de un bombardament aerian : vagoanele romanesti au ramas insa intacte.

De cinci ani, Dl Rieder si-a instalat tezaurul artistic intr'o localitate pitoreasca, Morcote, de pe marginea lacului Lugano, in Tessin. Cunoscator profund si entuziast al Romaniei, Dl Rieder a aranjat in una din cele mai vechi si mai interesante cladiri din Morcote un muzeu de arta romaneasca, care constituie cea mai bogata colectie de acest gen

Continuare in pag. 16)

REVISTA PRESEI

ALINIEREA

Dl Vasile Posteuca, in Buletinul Asociatiei Romanilor din Montreal, A. R. C., Martie-Aprilie 1955, se straduieste sa rezolve un caz de „constiinta", cum numeste dansul chestiunea delicata ce se pune fiecarui roman odata cu luarea unei cetatenii streine.

A primit, spune dansul, din multe parti scrisori dela cunoscuti si prieteni, cari ii cer un raspuns chibzuit in aceasta chestiune. „Suflete cinstite cer sfat. Ce vor face ? Vor accepta cetatenia ce li se ofera in mod aproape automat, la implinirea unui anumit numar de ani de sedere si comportare corecta ?" Alti connationali ii acuza pe cei ce inclina sa-si ia cetatenia americana sau canadiana de „tradatori".

Dl Posteuca, in loc sa se rezume la un raspuns obiectiv si in limita intrebarii puse, se foloseste de acest prilej ca sa justifice schimbarea de cetatenie a Dlui Cretianu. „Nu scapa, cred, multora — scrie dl Posteuca — ca acuzele aduse dlui Cretianu (pentru incetatenire si cu aceasta ocazie) sunt o ofensa la adresa Statelor Unite, dela care asteptam mantuirea lumii de comunism si asezarea legilor de baza a omenirii de maine" Dl Posteuca — pura coincidenta sau a uitat ce si unde a citi —, il apara pe dl Cretianu exact cu argumentul pe care l-a furnizat acesta „Foii Poporului" din Statele Unite, acum cateva luni : „Constituie nationalitatea americana o pecete a infamiei ?

„Exilul Romanesc" a raspuns acestei incercari de grosolana mistificare a Romanilor din exil in numarul sau din Martie 1955. Dl Cretianu nu e roman ca oricare altul, ca dl Posteuca, de pilda, care n'a participat nici la gloriosul act dela 23 August si nici n'a afisat vreodata pretentii sa conduca destinele neamului in exil. Deci, dl Cretianu nu poate fi asimilat categoriei „apatrizilor", cari isi cauta un loc sub soare. Dl Posteuca pare sa dovedeasca mai putina intelegere decat dl Oscar Adelstein din Israel: „Gestul lui Alexandru Cretianu m'a impresionat teribil si... ma intreb dece a tradat el Romania, el care se intitula unul din conducatorii exilului.... " (Romania Muncitoare, Febr. 1955).

Cum dl Posteuca nu este atat de naiv ca sa nu isi dea seama de enormitatea afirmatiei lui (Cretianu subtilizat in masa refugiatilor), trebuie sa ne intoarcem la adevarata cauza care l-a determinat sa scrie aceste randuri. E ceeace gazetarii francezi numesc „punerea in pas", expresie folosita ca sa explice transformarile petrecute in tarile aflate sub ocupatia sovietica. Tot asa si dl Posteuca „se pune in pas" cu pactul incheiat la Paris de disidenti cu visoianistii.

„CREDINTA" SI MESAJUL MITROPOLITULUI BALAN

Pe aceeasi pagina in care e proslavit trecutul eroic si cultural al Basarabiei, „cotropita de panslavismul barbar asiatic", „CREDINTA", din Aprilie, publica un editorial intitulat „Un raspuns la mesajul mitropolitului Balan".

„Ingrijorat de soarta poporului sau", scrie „Credinta", „Inaltul Prelat al Bisericii ortodoxe romane dela Sibiu a adresat recent romanilor din cele doua Americi un apel miscator pentru sprijinul pacii mondiale".

Oricine urmareste agitatia din tarile comuniste pentru semnarea apelurilor pentru pace isi da seama de confuzia pe care Sovietele vor s'o provoace in lumea libera cu acest bluff propagandistic. La fel, sunt cunoscute presiunile care se exercita asupra populatiei, ca sa semneze 100 la suta aceste apeluri. Oameni cu vaza in trecut sunt fortati sa scrie articole in gazete sau sa tina discursuri la intrunirile de partid in favoarea campaniei pentru pace comuniste. Nu e nevoie sa credem deci ca mitropolitul Balan a devenit de buna voie activist comunist, ci numai ca, apasat de batranete si putin inclinat sa accepte martiriul, a capitulat in fata cererilor regimului si a adresat romanilor din America mesajul mentionat de „Credinta".

Uluitoare e insa reactiunea fo-ii bisericesti din Detroit la acest mesaj. „Pentru belicosii si jingoistii nostri", scrie „Credinta", „va fi, probabil, si acest apel un gest ascuns de propaganda pro-comunista impotriva State'or Unite : pentru crestinul civilizat insa, el este ecoul cuvintelor tamplarului din Nazaret rostite acum doua mii de ani pe dealurile Galileii... Acesta este raspunsul nostru".

Ca aceste cuvinte vor fi intelese favorabil in America, nu incape nicio indoiala, dupa „Credinta", care incearca sa demonstreze ca in afara „de un numar neglijabil de instigatori, cativa ziaristi si comentatori de radio iresponsabili", nimeni in Statele Unite nu vrea eliberarea tarilor subjugate de comunisti. Si mai departe, in cel mai autentic stil al teoreticienilor materialismului istoric, editorialul sfarseste asigurandu-l pe mitropolitul Balan ca neincrederea reciproca dintre guvernul american si regimurile comuniste se va risipi pana la urma :

„Progresul omenesc insa isi va urma cursul sau natural inainte si principiile Mantuitorului Hristos vor triumfa. Cel ce scoate sabia, de sabie va muri".

LAMURIRE

Fiind necesare unele transformari tehnice in tipografia ziarului nostru, am fost nevoiti sa intrerupem aparitia in luna Aprilie. Din aceeasi cauza, numarul de fata e cules cu litere fara semne romanesti : cu numarul viitor speram sa aparem iarasi in conditii normale.

DIN LUMEA EXILULUI

UN INTERVIEW LA RADIO MADRID

In seara de 2 Martie 1955, Radio National Madrid a difuzat in englezeste, pentru ascultatorii din America, iar la 5 Martie pentru cei din Anglia, un interview luat de Richard Jenner lui Bazu Cantacuzino.

Dupa ce speaker-ul a prezentat auditoriului personalitatea conferentiarului, actualmente vicepresedinte al Comitetului Romanilor din Spania, Bazu Cantacuzino a evocat cateva din episoadele rezistentei romanesti anticomuniste, peste hotare si in tara.

Dsa a descris amanuntit demonstratiile din capitala Frantei, in zilele cand la teatrul Empire au avut loc spectacolele de folklor romanesc date de un ansamblu de artisti din R.P.R. Cum incidentele care s'au produs in timpul reprezentatiilor sunt cunoscute, semnalam numai observatia justa ca alte echipe de artisti, venite la Paris din celelalte state comuniste, au fost lasate sa circule fara escorta pe bulevardele orasului lumina. Acest fapt constituie o indicatie in plus asupra vigoarei si proportiilor rezistentei poporului roman impotriva regimului comunist.

Amintind apoi actiunea echipei lui Ica Tanase, parasutata acum trei ani in tara, Bazu Cantacuzino a spus : „Treisprezece dintre ei au fost prinsi, torturati si ucisi. Daca s'ar tine seama numai de publicitatea facuta in jurul lor de insusi partidul comunist in Romania, si inca s'ar putea afirma ca sacrificiul lor nu a fost zadarnic. Aceasta mana de eroi a reinviat increderea poporului roman in Occident, aratandu-i ca oamenii liberi nu l-au uitat".

Conferentiarul a terminat conjurand ascultatorii sa nu uite ca popoarele de dincolo de cortina de fier, lupta pentru apararea Europei si a intregii lumi libere. „Cine stie daca armatele sovietice nu ar fi deja in mars in Europa, daca nu ar exista tulburarile si ingrijorarile pe care acesti oameni, prin sacrificiul lor le cauzeaza Sovietelor ?"

La randul sau, speaker-ul a incheiat emisiunea cu cuvintele: „Aceasta este, indepartand orice sentimentalism, situatia Romaniei de astazi... Bazu Cantacuzino considera ca pentru moment exilatii nu pot face nimic pentru familiile si camarazii ramasi in ghiarele comuniste, ca indivizi. Ceeace trebuie, este ca exilatii sa nu uite niciun moment poporul in ansamblul sau"

CONFERINTA DESPRE BASARABIA LA ROMA

Ziarul „L'Osservatore Romano" din 31 Martie a publicat darea de seama despre praznuirea unirii Basarabiei pe care a facut-o, in locul Dlui Prof. Claudiu Isopescu, bolnav, Dl Dr Mariano Baffi, lector de limba romana la Universitatea din Roma, printr'o conferinta despre „Scriitorii Basarabiei". Dupa ce a dovedit latinitatea acestei provincii care e, ca si Bucovina, trup din trupul Moldovei, Dl Baffi a scos in relief civilizatia apuseana ce a patruns acolo inca in Evul Mediu prin misionori catolici, dominicani si franciscani, si prin comertul italian. Chilia si Cetatea Alba au fost doar in stapanire genoveza pana la 1406, iar cetati si biserici sunt opera unor arhitecti italieni. Acolo a fost si cea mai veche spiterie (din genoveza : speziarie) la noi. Dl Baffi a aratat bogata contributie romaneasca la inceputurile civilizatiei rusesti, prin Petru Movila, Dimitrie si Antioh Cantemir, Herescu devenit Heraskov si numit Homer al Rusiei pentru poemul „ Rosiada" etc., si s'a ocupat apoi de scriitorii basarabeni incepand de la Amfilohie Hotiniul ale carui influente italiene au fost examinate de Dl Prof. Isopescu, si s'a ocupat rand pe rand de toti pana la Alexe Mateevici, a carui oda inchinata **Limbii Noastre** a citit-o in limba romana si intr'o frumoasa traducere italiana.

Cum Asociatia Intelectualilor Refugiati din Italia n'a facut aceasta praznuire, meritul Dlui Baffi e si mai mare intrucat a facut-o in limba italiana si pentru Italieni si nu numai pentru Romani.

DEMONSTRATIA DELA BONN

Ziua de 10 Mai a servit de prilej asociatiei UARG-ului ca sa-si mobilizeze aderentii sa ia parte la un meeting in Festsaal des Bürgervereins, in Bonn. Succesul a fost asigurat din capul locului, oferindu-se cu prodigalitate bani pentru transportul si gazduirea participantilor.

Persoana centrala a manifestatiei a fost printul Nicolae. Lui i-au fost adresate omagiile, lui i-au fost recomandati invitatii, a semnat autografe pe programe si lista de bucate, a acordat numeroase audiente particulare etc. Alteta Sa a meritat pe deplin aceasta atentie deosebita, dandu-si toata osteneala sa si castige din timp simpatia celor prezenti. Cu saptamani inainte a colindat Germania si a aranjat receptii, in restaurante selecte, la Freiburg, Köln si München, in cursul carora si-a tratat princiar oaspetii.

Al doilea personaj, „omul politic, omul tare, omul locului", a fost generalul Ion Gheorghe. S'a facut remarcat in primul rand prin recunoasterea — in discursul festiv pe care l-a tinut — a curentului nationalist sanatos din Romania, in epoca dintre cele doua rasboaie mondiale, curent care si-ar fi macinat fortele in lupta dusa impotriva clasei conducatoare corupte.

Demonstratia dela Bonn a demonstrat astfel limpede ca in spatele agitatiei unioniste din Germania sta printul Nicolae. Acesta a si declarat in cursul unei audiente ca „de mult avea de gand sa uneasca Romanii din exil, dar a fost impiedecat sistematic de... Horia Sima". E in afara de orice indoiala ca zelul manifestat de printul Nicolae pentru realizarea unitatii Romanilor nu e desinteresat...

In acelas timp, demonstratia dela Bonn a pus inca odata in lumina asiduitatea cu care generalul Gheorghe se cazneste sa isi creeze in exil o platforma politica, demna de aspiratiile unui „soldat mare barbat de stat". Pentru asta, oportunismul sau de totdeauna nu s'a desmintit nici deastadata. Cu aceeasi desinvoltura cu care mai ieri ridica in slava pe Tito si improsca cu insulte „fascistii" din Garda de Fier, a acordat acum note bune curentului nationalist din Romania, combatut de clasa conducatoare corupta si, cu modestele lui posibilitati, de D-lui, cand organiza la Berlin vanatoarea de legionari.

Am uitat sa mentionam ca la serbare a participat si Dl Ghita Racoveanu, presedintele UARG-ului.

10 MAI IN MICHIGAN

La 14 Aprilie a. c., guvernatorul statului Michigan, G. Mennen Williams, a lansat o proclamatie, in care invita populatia ca, de „10 Mai si in zilele urmatoare", sa sprijine programul Comitetului National Romano-American de ajutorare a persoanelor recent sosite in America si de colectare de fonduri, destinate intensificarii emisiunilor pentru Romania dela Vocea Americei.

Proclamatia incepe cu o lamurire a publicului american asupra semnificatiei zilei de 10 Mai pentru poporul roman. Din 1948, aniversarea declararii independentei nationale a fost suprimata si a fost ridicata la rangul de sarbatoare nationala ziua de 9 Mai, „ziua victoriei finale sovietice asupra Germaniei".

„Cum Romanii imprastiati in toata lumea", aminteste mai departe proclamatia, „continua sa sarbatoreasca ziua traditionala a independentei tarii lor, e nimerit ca si noi toti cei din Michigan sa ne alaturam cetatenilor de origina romana la celebrarea marei sarbatori a patriei lor".

DIN PARIS

„Pro Basarabia". In ziua de 26 Martie a avut loc o serata artistica si literara organizata de asociatia „Pro Basarabia", la care au participat invitati romani si francezi.

Sedinta a fost deschisa sub presedentia efectiva a Dlui Marius Moutet, senator si fost ministru, membru al misiunii parlamentare in Rusia, in 1917. Dl Dianu, secretar-general, a explicat rostul si importanta asociatiei „Pro Basarabia". Dl Titeanu, intr'o remarcabila expunere, indelung aplaudata, a aratat drepturile noastre asupra Basarabiei si Bucovinei, justificand aceste drepturi cu citate extrase din autori rusi si din rapoarte informative asupra Basarabiei, redactate de diferiti demnitari din vremea tarismului. Dl Joyel-Faure, fost membru al misiunii militare franceze in Romania, a vorbit despre „Destinul tragic al Basarabiei" si drepturile romanesti de nedrepturile romanesti de nezdruncinat asupra acestei provincii.

Serata a fost incheiata cu executarea unui program artistic select.

10 Mai. In aceasta zi a avut loc o manifestatie, in prezenta coloniei romanesti din Paris si a mai multor oficialitati.

Dl Ernest Pezet, vice-presedinte al Consiliului Republicii, a rostit o alocutie. A urmat apoi cuvantul Dlui General Dumitru Petrescu.

Pentru reusita programului artistic si-au dat concursul artisti francezi si romani, remarcandu-se ansamblul coral Traian Popescu, Dna Tatiana Kulibin si tenorul Toma Spataru.

Grup parlamentar roman. In ziua de 24 Martie s'a constituit la Paris grupul parlamentarilor romani, compus din 10 parlamentari aflati in capitala Frantei. Se intentioneaza ca la acest grup sa se ataseze toti fostii parlamentari romani aflati in Occident.

Ziua nationala maghiara. In ziua de 19 Februarie s'a sarbatorit de catre asociatia fostilor combatanti maghiari, ziua nationala ungara. La serbarea organizata de maiorul Kozma Szeghety, fostul sef de stat major al generalului Zako, au fost invitati si delegati romani, printre care s'a remarcat prezenta Dlui General Chirnoaga. Gazdele au avut o atitudine cat se poate de prietenoasa si prevenitoare.

Romanii din Australia

La 14 Februarie a avut loc alegerea comitetului Asociatiei Romanilor din Australia (A.R.O.). Au fost alesi Dnii : Dr. Untaru, presedinte ; Veresan, vice-presedinte ; Tapaloaga, secretar general ; Baca, Postelnicu, Nimigeanu si Caraus, membri.

Comitetul a organizat de Pasti o serbare romaneasca, la care s'au executat cantece si jocuri nationale. De 10 Mai a fost proiectata o a doua serbare romaneasca ; programul urma sa fie transmis jumatate de ora de radio Sydney si eventual filmat.

Pentru marcarea caracterului romanesc a acestor serbari, Asociatia a dispus confectionarea din fonduri proprii a douasprezece costume nationale.

FUNDATIA IULIU MANIU

Cum aflam pe cale indirecta, Fundatia Iuliu Maniu din New York, de-al carei rost ne-am ocupat in numarul nostru pe Decembrie, a dispus in anul scolar 1953/54 de un buget de 5.000 dol. din care au fost acordate burse si ajutoare studentilor romani din exil. In anul scolar in curs, 1954/55, bugetul Fundatiei Iuliu Maniu se cifreaza la suma de 6.000 dol.

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Nationalism in invatamant. In cursul unei sedinte a comitetului central al sindicatului muncitorilor din invatamant, Gall Ernest, pro-rectorul universitatii maghiare din Clui a cerut ca organele sindicale sa combata cu tarie manifestarile de nationalism burghez care se mai strecoara sub diferite forme in lectiuni.

Rusificarea : si in acest an au avut loc cursuri populare de limba rusa, cca 10 cursuri, la care au participat aproape 150.000 insi. Eforturile regimului se isbesc insa de lipsa de bunavointa chiar a organelor locale. Organul oficial al ARLUS-ului, „Veac Nou", constata ca numeroase cursuri programate nu s'au putut deschide din cauza lipsei de profesori, iar multe din cele deschise, s'au inchis dupa cateva lectii.

Desnationalizare. Scantcia tineretului din 10 Martie 1955, citeaza cazul studentului Nistor Aurel (nume pur romanesc dupa cum se poate remarca) in anul III al Institutului de limbi straine din Bucuresti, care afirma ca ii vine foarte greu sa se exprime in limba romana, dar care cunoaste foarte bine limba maghiara sublimerea noastra) pe care a invatat-o in scoala.

Nistor Aurel este nascut in Ardeal si a invatat mai intai la Oradia si apoi la Ploesti.

Lichidarea analfabetismului. Cu toate sforțările efectiv intreprinse de regim (diferitele planuri de stat prevazusera lichidarea acestei plagi inca de acum cativa ani), analfabetismul persista inca. Nu numai ca nu s'a putut cuprinde in cursurile de alfabetizare toti analfabetii mai vechi, dar in unele raioane nici acum nu sunt scolarizati toti copiii.

Imbunatatirea invatamantului. Conform unei dispozitiuni a ministerului invatamantului, urmeaza sa fie eliminati din scolile medii, atat teoretice cat si tehnice, elevii care in cel de al doilea trimestru sau in primul semestru au note nesatisfacatoare la cel putin doua obiecte. Acesti elevi urmeaza sa fie repartizati in fabrici.

Intre 10 - 15 la suta din elevii scolilor medii sunt atinsi de aceasta masura.

Invatatorii, propagandisti agricoli. Inafara de activitatea didactica dela catedra, invatatorii mai au numeroase indatoriri extrascolare. Printre acestea, un loc important il ocupa participarea la propaganda agricola : lectii la cercurile agrotehnice, conferinte la caminuri culturale, cluburi si culturi rosii, organizarea de expozitii agricole obisnuite in gospodariile colective si de stat, precum si cultivarea parcelelor experimentale de pe langa școli.

Noi instructiuni pentru UTM. in urma unei sedinte a UTM (Uniunea tineretului muncitoresc) s'a hotarit sa se combata cu toata energia influentele ideologiei si moralei burgheze, cosmopolitismul, nationalismul, misticismul si huliganismul din randurile elevilor si studentilor.

Instructia de partid. In cursul primaverii, in celule au fost numite noi birouri (alegerile nefiind decat o forma de recunoastere a deciziilor organelor superioare). Comitetele orasenesti de partid au organizat apoi cursuri si seminarii, la care au fost obligati sa participe toti membrii birourilor de celula. Aceasta masura constituie o apreciabila intensificare a instructajului de partid, intrucat pana acum astfel de cursuri si seminarii nu se faceau decat cu secretarii de celula.

Cartea romaneasca in Basarabia. Intr'un comentariu asupra unei consfatuiri a lucratorilor si functionarilor din industria grafica din Basarabia, ziarul „Moldova Socialista" arata ca in Basarabia nu numai ca se publica un numar foarte mic de carti, dar si acelea care sunt tiparite, sunt tiparite in conditiuni grafice atat de proaste, incat toata lumea prefera sa cumpere carti publicate de marile edituri unionale.

Pentru lamurirea cititorilor, trebuie sa aratam ca in timp ce in Basarabia o parte din carti sunt publicate in limba romana, edituri unionale inseamna marile edituri din Moscova si Leningrad, care nu publica decat in ruseste. Ambele masuri, insuficienta cartilor precum si conditiunile grafice deplorabile, au ca scop sa-i sileasca pe Romani sa foloseasca cartile in limba rusa.

Distrugerea livezilor de pruni in Basarabia. In urma unei invazii a „paduchelui testos", un parazit al prunilor, cea mai mare parte a livezilor de pruni din Basarabia au fost distruse. In unele raioane, productia de prune a scazut dela 15.000 la numai 1.000 tone.

Lipsesc atat chimicalele necesare pentru stropirea pomilor (se socoteste ca pentru intreaga Basarabie este nevoie de 900 tone chimicale anual, in timp ce nu se repartizeaza decat 70 tone) cat si interesul colhoznicilor, care nu acorda niciun fel de ingrijire livezilor.

Metodele sovietice. Dupa ani de propaganda si cu toate marile avantaje materiale acordate celor ce aplica „metodele sovietice", rezultatele sunt cat se poate de modeste. La uzinele „Malaxa", numai 10 la suta din strungari aplica astfel de metode si in mai toate fabricile, procentajul este aproximativ acelas.

Sabotaje ? Printre temele de propaganda, incercarile de sabotaj ocupa un loc foarte important. In „Romania libera", un oarecare capitan C. Botoncea, povesteste la rubrica „Din viata militarilor armatei noastre populare", ca unul dintre soldatii unei unitati de pionieri, facand de sentinela la un adapost de munitii dintr'o padure, a surprins si a tras asupra a doi indivizi care incercau sa arunce depozitul in aier. Cei doi ar fi scapat totusi, lasand in urma numai pachetul de dinamita de care vroiau sa se foloseasca.

Pamant ascuns. In toate satele, organele guvernului au pornit o adevarata campanie pentru descoperirea „pamanturilor ascunse", adica ale terenurilor care nu figureaza in evidenta sfaturilor populare, nefiind declarate sau declarate intr'o suprafata mai mica la recensamant de catre proprietarii lor.

Calitatea mașinilor agricole. Iată cum scrie un șef de brigadă S.M.T., „erou al muncii socialiste," despre secerătorile-legători fabricate în R.P.R.: axa motrică, care angrenează toate piesele secerătorii este foarte slabă; are un stift în grosime 8-10 mm. Dacă îi dăm o gaură mai groasă, trebue să schimbăm 2-3 axe pe zi. Dacă punem stiftul normal din fabrică, se taie de 3-4 ori pe zi și ne trebue câte o jumătate de oră ca să-l reparăm. La fel cu dinții de la mașină care sunt fixați cu șuruburi făcute dintr'un material slab. Dacă se strânge piulița, s'a dus ghiventul; sunt piulițe care nu corespund și se întâmplă să se deplaseze de la locul lor sau să rupă axa secerătorii.

Rezistența țărănimii la colectivizare. România este și acum țara în care colectivizarea a obținut cele mai reduse realizări. Deși în ultimul timp nu s'a mai pus accentul pe constituirea de gospodării colective, ci pe formarea de întovărășiri, ca o concesie acordată rezistenței țărănimii, nici această formă nu prinde. Se face o intensă propagandă pentru alcătuirea de simple asociații de producători, în vederea cultivării unei anumite plante industriale, pentru care se acordă mari avantaje materiale.

S'a dispus ca în anul 1955 să fie cultivate cu sfeclă de zahăr 150.000 ha. Nu s'a reușit să se constituie până la data de 1 Martie decât 499 întovărășiri pentru cutura sfeclei de zahăr, cu o suprafață totală de 8.144 ha.

Sportul în R. P. R.

Sportul romanesc tinde din ce în ce mai mult sa se impuna pe plan international. Dovada, rezultatele stralucite pe care reprezentanții sportivi ai Romaniei le-au realizat in ultima vreme la intalnirile internationale de foot-ball, ping-pong, box, volley, rugby si ciclism.

Intre 9 si 11 Aprilie s'a desfasurat in Italia turneul de juniori pe natiuni, organizat de Federatia Internationala de Foot-ball. Alaturi de 19 tari, printre cari Franta, Germania, Anglia, Elvetia, Spania, Polonia, Ungaria, etc., si-a trimis si Romania echipa nationala de juniori. Turneul, care, dupa dorinta FIFA-ei, a avut numai un caracter amical, s'a jucat pe grupe.

Tarile participante au fost repartizate in cinci grupe. Romania facand parte din grupa I-a, alaturi de Belgia, Franta si Austria. Prima intalnire sustinuta de juniorii romani cu echipa franceza a revenit Romaniei cu scorul de 1-0 ; cu acelas rezultat a reusit Romania sa invinga si echipa Austriei. Intalnirea cu Belgia a fost mai grea si s'a terminat la egalitate, 1-1. Deoarece Belgia a pierdut celelalte partide iar Franta si Austria fusesera invinse de Romania, juniorii romani au reusit sa se claseze cu 5-1 puncte, in fruntea clasamentului grupei a I-a si sa termine, alaturi de Ungaria, Italia, Bulgaria si Cehoslovacia, victoriosi acest turneu foot-ballistic.

La Utrecht (Olanda) au avut loc intre 16 si 24 Aprilie cel de-al 22-lea campionat mondial de ping-pong, participand 45 de natiuni cu 1.000 de jucatori. De cinci ani, Romania detinea la simplu-dame, prin Angelica Rozeanu, titlul de campion mondial si intreaga presa straina de specialitate era curioasa, daca sportiva romana va mai putea repeta si de data aceasta performanta unica. Prezentandu-se intr'o forma exceptionala, — lucru recunoscuut chiar de presa straina — Rozeanu a reusit sa-si declaseze adversarele. Invingand in semifinala pe japoneza Kikko Watanabe (21 : 10, 21 : 11, 21 : 17), jucatoarea romana a dispus in finala, intr'o impozanta maniera si aproape intr'un joc unilateral, de austriaca Linde Wertl cu scorul de 21 : 13, 21 : 5, 21 : 8. Prin aceste victorii, Angelica Rozeanu castiga pentru a 6-a oara campionatul mondial la tenis de masa, fiind in acelas timp singura care si-a aparat cu succes acest titlu. Pe langa succesul avut prin Angelica Rozeanu la simplu-dame, Romania a mai castigat la Utrecht si titul de campioana mondiala pe natiuni la dublu dame, cu cuplul Rozeanu-Zeller. Echipa romana a invins in finala cuplul englez (Diane si Rosalind Rowe) cu21 : 17, 16 : 21, 17 : 21, 21 : 19, 21 : 16. Acestor doua titluri s'a adaugat si castigarea cupei Corbillon, detinuta in 1954 de Japonia si cu doi ani in urma tot de Romania. Clasandu-se alaturi de Japonia si Anglia in finala, Romania, reprezentata tot prin cuplul Rozeanu-Zeller, a reusit sa invinga celelalte doua tari finaliste cu scorul de 3-2. Echipa masculina romana a ocupat locul 6 in clasamentul mondial pe natiuni.

La inceputul lunei Mai au avut loc la Bucuresti doua intalniri internationale de box. Selectionata Romaniei a invins Suedia cu 7-3 puncte, in timp ce selectionata Bucurestiului a repurtat o victorie asupra aceleia a Parisului cu scoruul de lei a Parisului cu scorul de 7 :4 .

La Cursa Pacii, desfasurata pe traseul Praga - Berlin - Varsovia, a participat si echipa nationala de ciclism a Romaniei. Cursa a fost castigata de Schur (zona sovietica a Germaniei) ; din romani s'a clasat Dumitrescu al 13-lea, in timp ce pe natiuni, echipa Romaniei, care a castigat etapa Dresda - Berlin, s'a clasat pe locul al 10-lea.

AUTONOMIA VOIVODINEI

(Urmare din pag. 8)

tanti svabi, unguri si un roman (Gruia Stoia din Uzdin) au intemeiat Miscarea pentru autonomia Voivodinei.

Prima manifestare a organizatiei astfel formate a fost o demonstratie in Becicherec contra impozitelor funciare excesive, reprimata sangeros de jandarmeria sarba. Dupa asasinarea regelui Alexandru, miscarea a participat la alegerile parlamentare din 1935 si 1938, obtinand la ultima alegere 47 la suta din totalul voturilor din Voivodina. Ora eliberarii de sub „sclavia balcano-bizantina" a venit in momentul loviturii de stat a generalului Simovici din 1941. Germanii au cedat insa Bacica Ungariei si rezervasera aceiasi soarta Banatului iugoslav la terminarea razboiului, o anexiune imediata fiind refuzata sub motivul ca s'ar supara Romanii.

In 1945, Dr Eugen Jocici promovat intre timp conducator al organizatiei, a trecut in Ungaria, iar de acolo in Franta. La Paris, a regrupat aderentii din exil ai miscarii, care militeaza mai departe pentru autonomia Voivodinei in coloanele buletinului „Voivodina", redactat in mai multe limbi. „Biblia politica" a miscarii e lucrarea unui fost ofiter, Cornel Filipovici, intitulata „L'Espace Danubien et le Fédéralisme". Lucrarea, care a fost prezentata in 1949 ca teza de doctorat la Sorbona, cuprinde planul reconstituirii unei monarhii austro-ungare reformate, din care sa faca parte ca state federative autonome Austria, Cehia, Slovacia, Ungaria, Voivodina, Croatia, Slovenia, Dalmatia, cu Bosnia si Hertegovina, si ... Transilvania, capitala fiind Viena.

Actiunea miscarii condusa de Dr. Jocici e contracarata de actiunea in sens invers a organizatiei unguresti din exil „Dél-magyarorszag" (Ungaria de Sud), care revendica reintoarcerea tuturor tinuturilor din sud ale Ungariei dinainte de 1918. Incercarea de a ajunge la un acord cu unele grupuri maghiare in chestiunea autonomiei Voivodinei a esuat in urma perseverarii acestora la formula „Mindent visza" — totul inapoi.

MUZEUL RIEDER

(Urmare din pag. 10)

din lume. In salile muzeului se pot vedea icoane romanesti, grecesti si rusesti, incepand din secolul al 14-lea, tesaturi de matase si brocate, lampi cizelate, candelabre, covoare, mobile grele sculptate, o sala de argintarie cu o masa lunga, somptuos decorata pentru o petrecere boereasca, si o capela, care n'asteapta decat sa fie sfintita. Tot ceeace arta romaneasca populara a imaginat pentru infrumusetarea obiectelor familiare si tot ceeace ilustreaza ardoarea religioasa a credinciosilor dealungul secolelor a gasit un azil demn sub cerul senin al Tessin-ului.

Ziarele straine au scris despre aceasta casa romaneasca, revistele ilustrate au reprodus frumusetele pe care le adaposteste si posturile de radio elvetiene au difuzat un interview luat conservatorului muzeului. Vizitatorii sunt numerosi si printre ei au fost remarcate personalitati ilustre, una dintre ele fiind presedintele Heuss al Germaniei.

SCRISORI CĂTRE REDACȚIE

Dl **Nicolaie Croitoru**, Madrid, fost luptator in randurile partizanilor anticomunisti in tara, ne trimite o scrisoare, din care reproducem unele pasagii, redand mentalitatea si nadejdile celor de acasa si deziluziile incercate dupa ce a luat contact cu compatriotii din exil :

„Mi-am lasat camarazii si am plecat in strainatate cu un singur gand : sa iau legatura cu cei in drept si apoi sa ma intorc la cei ramasi in padure si sa continui lupta contra comunistilor. In padure eram oameni anonimi, morti, neavand legaturi cu nimeni din afara tarii. Daca legionarii parasutati ar fi reusit sa patrunda pana in regiunea noastra, sau sa ne fi dat un semn de vieata, as fi fost si astazi langa camarazii mei. Dumnezeu ne ajuta in toate greutatile, iar poporul ne iubea si ne sprijinea.

Pentru mine a fost o mare durere ramanerea lor in padure — flamanzi, rupti, chinuiti de frig si de ploi, si urmariti de securitate. Caci asta e vieata unui partizan : isi sacrifica copiii, sotia, parintii si fratii, luptand alaturi de Hristos si refuzand sa se vanda diavolului.

Ajuns in exil, am vazut nemultumirile dintre Romani. Unul vrea sa fie sef peste celalalt si striga ca sufere, altul spune ca a fost magistrat in tara, sau mai stiu eu ce, si pretinde leafa, dupa desrobirea patriei, pe atatia si atatia ani in urma.

Daca cineva urmareste sa se intoarca in tara cu astfel de ganduri, e mai bine sa ramana in exil. Pentruca tara nu-i a celor din exil, ci a celor care lupta pentru eliberarea ei. Acestia vor intreba pe toti cei care se vor intoarce, de ce au parasit tara si ce au facut in strainatate. Suferinta e numai in tara : suferinta partizanilor care lupta de zece ani de zile, suferinta celor care au lucrat la canal, suferinta taranilor care muncesc zi si noapte si's mereu flamanzi."

I. P. S. S. Visarion-Puiu, Viels-Maisons (Aisne), a avut bunavointa sa adreseze corespondentului nostru din Franta, Dl Dumitru Cretu, randurile urmatoare : „Multumesc pentru numerile din ‚Vestitorii', ce mi-ai procurat pana acum, si in deosebi pentru cel din februarie a. c., ce contine articole extrem de interesante, pline de adevaruri si bine scrise".

Herausg.: Verlag VESTITORII, Dachauerstr 119, Muenchen 2 - Germany; Inh.: Tr. Golea, Massmannstr. 4, Muenchen
Verantwortlicher Redakteur: Dr. Virgil Velescu, Blutenburgstr. 29 - Muenchen 2